

Kniha Daniel — sto šedesát jedna

Úloha Říma při ustavení vidění biblického proroctví: podrobné zkoumání jedenácté kapitoly knihy Daniel

Jeff Pippenger

2024-03-27

Vidění v jedenácté kapitole Danielovy knihy je hlavním referenčním bodem pro všechna vidění biblického proroctví a vidění jedenácté kapitoly je ustanoveno symbolem Říma.

A v oněch časech povstanou mnozí proti králi jihu; také násilníci z tvého lidu se vyvýší, aby uskutečnili vidění; avšak padnou. Daniel 11,14.

Jones se k předchozímu verši vyjadřuje takto:

„Když Emorejci dovršili míru své nepravosti, bylo jejich místo dáno Izraeli, Božímu lidu. Když Izrael, kráčeje cestou pohanů, rovněž naplnil kalich nepravosti, Bůh vyvedl království babylónské a vše odňal. Když Babylón naplnil kalich své nepravosti, byla moc přenesena na Persii. A když se anděl odvrátil pro zlovolnost Peršanů, přichází kníže Řecka a smetá ji.“

„A jak dlouho měla trvat moc Řecka? Kdy měla být zlomena? „Až přestupníci dovrší míru.“ Ten národ stojí, dokud nenaplní míru své nepravosti, a potom je moc přenesena na jiné království. Tou mocí, na niž byla přenesena, byla římská, jak se dovídáme z Daniel 11,14. „A v oněch časech se mnozí postaví proti králi jihu; také synové lupičů z tvého lidu se povýší, aby naplnili vidění, ale padnou.“ Tento národ je označen jako národ lupičů — děti lupičů, jak praví poznámka na okraji textu.“

„To jsou ti, jimž je nyní dáno království, a k čemu? — „Synové lupičů se povýší, aby upevnili vidění.“ Když tento národ vstoupí na scénu, tehdy přichází to, co upevňuje vidění, to, co je jedním velkým předmětem vidění, jedním hlavním mezníkem v linii vidění, které Bůh dal skrze proroky pro všechny časy.“ A. T. Jones, *The Columbian Year and the Meaning of the Four Centuries*, 6.

Jones říká, že když se římská moc „objeví na scéně, tehdy vstupuje to, co ustanovuje“ ... „linii vidění, kterou Bůh dal skrze proroky pro všechny čas.“ V Millerových dějinách protestanti učili, stejně jako nyní adventismus Laodiceje, že lupiči tvého lidu představují Antiocha Epifana, seleukovského krále, který vládl v letech 175 až 164 př. Kr. Byl členem seleukovské dynastie, která byla jedním z řeckých nástupnických států, jež vzešly z rozpadu říše Alexandra Velikého. Spor o tuto otázku byl v milleritských dějinách natolik konkrétní, že ztotožnění Antiocha Epifana je znázorněno na pionýrské tabuli z roku 1843.

Odkaz na Antiocha v diagramu představuje jediný odkaz na něco, co se nenachází v Božím prorockém Slově. Je tam proto, aby vyvrátil falešná učení protestantů oné doby, která jsou nyní falešným učením laodicejského adventismu. Zda William Miller chápal hloubku významu porozumění tomu, že Řím je pozemskou mocí, která ustavuje „linii vidění, kterou Bůh dal skrze

proroky pro všechny čas“, je sporné, avšak bylo to dostatečně zřejmé k tomu, aby bylo možno pevně obhájit skutečnost, že vidění ustavuje Řím.

Kde není vidění, lid pustne; ale blaze tomu, kdo zachovává zákon. Přísloví 28,14.

Šalomoun zaznamenal, že kde není vidění, lid hyne, a hebrejské slovo „vidění“ ve čtrnáctém verši je totožné se slovem v Šalomounově přísloví. Vidění je otázkou života a smrti a „vidění“ je ustanoveno symbolem Říma. Slovo „vidění“ ve čtrnáctém verši je tímž slovem pro vidění jako u Abakuka ve druhé kapitole.

Postavím se na svou stráž a vstoupím na věž; budu vyhlížet, abych viděl, co ke mně promluví a co odpovím, až budu kárán. I odpověděl mi Hospodin a řekl: Zapiš to vidění a uč je zřetelným na deskách, aby ten, kdo je čte, mohl běžet. Neboť to vidění jest ještě pro určený čas, avšak při konci promluví a neselže; i kdyby se oddalovalo, čekej na ně, neboť jistě přijde, neopozdí se. Abakuk 2,1–3.

Slovo „reproved“ v prvním verši znamená „přel se“. William Miller byl strážným, který byl postaven na věž v dějinách hnutí prvního a druhého anděla, a když se v prorocké symbolice ptal, co má odpovědět v rozpravě svých dějin, bylo mu řečeno, aby zapsal vidění, které je potvrzeno symbolem Říma. V souladu s touto skutečností, když millerité vytvořili průkopnickou kartu z roku 1843 jako naplnění těchto tří veršů z Abakuka, odkázali na samo jádro rozpravy, do níž vstoupili. Nepochybně nechápali, že jejich odkaz na pošetilý argument, podle něhož Antiocheios Epifanés byl mocí, která potvrdila vidění, představuje rozpravu druhé kapitoly Abakuka, avšak sestra Whiteová řekla, že tato karta byla „vedena rukou Páně a nemá být měněna“, takže odkaz na rozpravu na této kartě pocházel z Boží ruky.

Millerité dospěli ke správnému pochopení, že první zklamání 19. dubna 1844 zahájilo dobu prodlévání, o níž se zmiňuje Abakuk i Matoušovo podobenství o deseti pannách. Rovněž pochopili, že tato dvě proroctví byla přímo spojena s dvanáctou kapitolou Ezechiele, kde Ezechiél označuje časové období, v němž se naplní účinek každého vidění. Slovo „vidění“ je totéž hebrejské slovo, které nyní zkoumáme. Proto má Jones pravdu, když říká: „Když“ Řím „vstoupí na scénu, tehdy přichází to, co ustanovuje vidění, to, co je jedním velkým předmětem vidění, tím jedním hlavním mezníkem v linii vidění, které Bůh dal skrze proroky pro všechny čas.“ Řím ustanovuje celé vidění Božího prorockého Slova, a konkrétněji je to Řím, na němž je vystavěna celá struktura jedenácté kapitoly.

Když sestra Whiteová odkazuje na konečné naplnění jedenácté kapitoly Daniele a uvádí, že „mnohá část dějin, jež se odehrála při naplnění tohoto proroctví, se bude opakovat“, poukazuje tím na to, že dějiny jedenácté kapitoly, které již byly naplněny, byly předobrazem závěrečných veršů jedenácté kapitoly knihy Daniel. Předmětem závěrečných veršů jedenácté kapitoly je král severu, který zde představuje novodobý Řím. Proto dějiny z jedenácté kapitoly knihy Daniel, které se opakují, jsou dějinami, jež představují Řím.

V posledních šesti verších jedenácté kapitoly moderní Řím (král severu) dobývá tři zeměpisné mocnosti. Ve čtyřicátém verši dobývá krále jihu (bývalý Sovětský svaz v roce 1989), nádhernou

zemi (Spojené státy při brzy přicházejícím nedělním zákoně) a Egypt (celý svět, jak jej představuje Organizace spojených národů). V Danieli 11 je pohanský Řím představen jako ten, kdo dobývá tři zeměpisné mocnosti, aby ovládl tehdy známý svět, a poté je papežský Řím představen jako ten, kdo dobývá tři zeměpisné mocnosti, aby ovládl zemi.

Pohanský Řím je v této kapitole poprvé zmíněn ve verši čtrnáctém, aby byl označen jako symbol, který upevňuje vidění, avšak o jeho vzestupu k moci se pojednává až ve verši šestnáctém. Království Alexandra Velikého bylo v naplnění Božího prorockého slova rozděleno na čtyři části, avšak tyto čtyři části se rychle sjednotily ve dva hlavní protivníky, kteří jsou v prorockém vyprávění pokračujícím až do závěru kapitoly označeni buď jako král jihu, nebo král severu. Ve verši čtrnáctém je zmíněna vzrůstající moc Říma jako mocnost, která měla upevnit vidění, avšak předmětem výkladu jsou zápasy mezi pozůstatky Alexandrova království, jak jsou představovány králi severu a jihu.

Ve verši patnáct jsou tito dva králové stále zapojeni do svého zápasu a král severu vítězí. Avšak ve verši šestnáct přichází Řím a verš říká: „Ale ten, který přichází proti němu“, což znamená, že když Řím přichází proti králi severu, který právě vítězil nad králem jihu, král severu nebude schopen obstát proti Římu. Řím vítězí a ve verši šestnáct má také stanout v nádherné judské zemi. Ve verši sedmnáct má Řím „obrátit svou tvář, aby vstoupil se silou celého svého království“. Zmocnil se krále severu, který před ním nemohl obstát, potom se zmocnil Judy a poté vstoupil do Egypta.

A v těch časích se mnozí postaví proti králi jihu; také násilníci z tvého lidu se povýší, aby naplnili vidění, ale padnou. I přitáhne král severu, navrší val a dobude nejpevnější města; a síly jihu neobstojí, ani jeho vybraný lid, ani nebude síly, aby odolal. Ale ten, který proti němu přitáhne, bude jednat podle své vůle, a nikdo před ním neobstojí; a postaví se v nádherné zemi, která bude jeho rukou zničena. Obrátí také svou tvář, aby vtrhl se silou celého svého království, a přímí budou s ním; tak učiní: a dá mu dceru žen, aby ji zkazil; ale ona na jeho straně neobstojí ani nebude pro něho. Daniel 11,14–17.

Vítězství znázorněné v těchto verších je naplněním osmé kapitoly knihy Daniel.

A z jednoho z nich vyšel malý roh, který nesmírně vzrostl k jihu i k východu a k přeslavné zemi. Daniel 8,9.

Malý roh z devátého verše představuje pohanský Řím a devátý verš v souladu s verši čtrnáct až sedmnáct jedenácté kapitoly ukazuje, že pohanský Řím při ovládnutí světa podrobí tři zeměpisné celky. Těmito celky byly jih (Egypt), východ (Sýrie, král severu) a krásná země (Judsko). Dějiny veršů šestnáct a sedmnáct předobrazuje historické trojkrokové dobytí novodobého Říma ve verších čtyřicet až čtyřicet tři, neboť, jak uvedla sestra Whiteová, „Mnohá část dějin, která se odehrála při naplnění tohoto proroctví, se bude opakovat.“

„Ačkoli Egypt nemohl obstát před Antiochem, králem severu, Antiochos nemohl obstát před Římany, kteří nyní vytáhli proti němu. Žádná království již nebyla schopna odolávat této vzrůstající se moci. Sýrie byla dobytá a připojena k římské říši, když Pompeius roku 65 př. Kr. zbavil Antiocha Asiatika jeho držav a učinil ze Sýrie římskou provincií.

„Táž moc měla také stanout ve Svaté zemi a zpustošit ji. Řím se spojil s Božím lidem, Židy, smlouvou roku 162 př. Kr., od kteréhož data zaujímá významné místo v prorockém kalendáři. Skutečnou pravomoc nad Judskem však nezískal faktickým dobytím až do roku 63 př. Kr.; a to následujícím způsobem.

„Když se Pompeius vracel ze svého tažení proti Mithridatovi, králi pontskému, zápasili o judskou korunu dva soupeři, Hyrkán a Aristobúlos. Jejich spor byl předložen Pompeiovi, který brzy rozpoznal neoprávněnost nároků Aristobúlových, avšak přál si odložit rozhodnutí v této věci až na dobu po svém dávno vytouženém tažení do Arábie, se slibem, že se poté vrátí a jejich záležitosti uspořádá tak, jak se bude jevit spravedlivé a náležité. Aristobúlos, jenž prohlédl skutečné Pompeiovy úmysly, pospíšil zpět do Judska, ozbrojil své poddané a připravil se k energické obraně, odhodlán za každou cenu udržet korunu, o níž předvídal, že bude přičena jinému. Pompeius uprchlíka těsně následoval. Když se blížil k Jeruzalému, Aristobúlos, počínaje litovat svého postupu, mu vyšel vstříc a snažil se věc urovnat slibem úplné podřízenosti a velikých peněžních částek. Pompeius tuto nabídku přijal a vyslal Gabinia v čele oddílu vojáků, aby peníze převzal. Když však tento místodržitel dorazil do Jeruzaléma, shledal brány před sebou uzavřené a z vrcholu hradeb mu bylo oznámeno, že město se k dohodě nepřihlásí.“

„Pompeius, aby nebyl tímto způsobem beztestně oklamán, dal Aristobula, kterého si ponechal u sebe, spoutat okovy a ihned vytáhl se svým celým vojskem proti Jeruzalému. Stoupenci Aristobulovi byli pro obranu města; přívrženci Hyrkánovi pro otevření bran. Protože těch druhých byla většina a prosadili se, byl Pompeiovi umožněn volný vstup do města. Nato se Aristobulovi přívrženci uchýlili na chrámovou horu, pevně odhodláni hájit to místo právě tak, jako byl Pompeius odhodlán je dobýt. Na konci tří měsíců byla ve zdi proražena trhlinka dostatečná k útoku a místo bylo dobyto ostřím meče. V strašném krveprolití, které následovalo, bylo pobito dvanáct tisíc osob. Byl to dojímavý pohled, poznamenává historik, vidět kněze, zaměstnané v té době bohoslužbou, jak s klidnou rukou a neochvějným odhodláním konají svou obvyklou službu, zřejmě nevědomi divokého zmatku, ačkoli všude kolem nich byli jejich přátelé vydáváni na porážku a ačkoli se často jejich vlastní krev mísila s krví jejich obětí.“

„Když Pompeius ukončil válku, zbořil hradby Jeruzaléma, převedl několik měst z pravomoci Judska pod pravomoc Sýrie a uvalil na Židy daňový poplatek. Tak byl Jeruzalém poprvé dobytím vydán do rukou té moci, která měla svírat ‚slavnou zemi‘ ve svém železném sevření, dokud ji docela nepohltila.

„Verš 17. I obrátí svou tvář, aby vešel s mocí celého svého království, a přímí budou s ním; tak učiní. A dá mu dceru žen, aby ji zkažil; ale neobstojí na jeho straně ani nebude pro něho.“

„Biskup Newton uvádí pro tento verš jiné čtení, které, jak se zdá, jasněji vyjadřuje smysl, takto: ‚Obrátí také svou tvář, aby mocí vstoupil do celého království.‘ Verš 16 nás přivádí ke dobytí Sýrie a Judska Římany. Řím již dříve dobyl Makedonii a Thrákii. Egypt nyní byl vším, co zbývalo z Alexandrův ‚celého království‘ a co dosud nebylo podrobena římské moci, která nyní obrátila svou tvář, aby do oné země vstoupila mocí.“ Uriah Smith, Daniel a Zjevení, 258–260.

Již jsme si v těchto člancích více než jednou povšimli, jak verše třicátý a třicátý první jedenácté kapitoly Daniela odpovídají veršům čtyřicátému a čtyřicátému prvnímu a jak se historie veršů třicátého a třicátého prvního rovněž shoduje s vytržením tří rohů.

Pozoroval jsem rohy, a hle, vystoupil mezi nimi jiný malý roh, před nímž byly tři z prvních rohů vyvráceny i s kořeny; a hle, na tomto rohu byly oči jako oči člověka a ústa mluvící veliké věci. ... A o deseti rozích, které byly na jeho hlavě, a o tom jiném, který vystoupil a před nímž tři padly; o tom rohu, který měl oči a ústa, jež mluvila velmi veliké věci, a jehož vzhled byl troufalejší než vzhled jeho druhů. Daniel 7,8.20.

Právě jako Daniel 8,9 představuje tři zeměpisné oblasti dobývání, které dosadily pohanský Řím na trůn, tak i vyvrácení rohů (představujících Heruly, Ostrogóty a Vandaly) představovalo tři zeměpisné oblasti dobývání, které dosadily papežský Řím na trůn. Obě tyto dějiny jsou v souladu s verši čtyřicet až čtyřicet tři jedenácté kapitoly Daniela a vyvrácení tří rohů odpovídá dějinám veršů třicet a třicet jedna.

„Verš 8. Pozoroval jsem rohy, a hle, mezi nimi vyrostl jiný malý roh, před nímž byly tři z prvních rohů vyvráceny i s kořeny; a hle, na tomto rohu byly oči podobné očím člověka a ústa, která mluvila veliké věci.“

„Daniel pozoroval rohy. Mezi nimi se objevily náznaky podivného pohybu. Vystoupil mezi nimi malý roh (zprvu malý, avšak později statnější než jeho druhové). Nespokojil se s tím, aby si tiše našel své vlastní místo a zaujal je; musel některé z ostatních odsunout a uzurpovat jejich místa. Před ním byly vyvráceny tři říše. Tento malý roh, jak budeme mít příležitost později si všimnout podrobněji, bylo papežství. Těmi třemi rohy, které byly před ním vyvráceny, byli Herulové, Ostrogóti a Vandalové. A důvod, proč byli vyvráceni, spočíval v tom, že se stavěli proti učení a nárokům papežské hierarchie, a tudíž proti svrchovanosti římského biskupa v církvi.“

„A ‚na tomto rohu byly oči podobné očím člověka a ústa mluvící veliké věci‘ — ty oči jsou výstižným znakem prozíravosti, pronikavosti, vychytralosti a předvídavosti papežské hierarchie; a ústa mluvící veliké věci jsou přiléhavým symbolem domýšlivých nároků římských biskupů.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 132–134.

Je to Řím, kdo ustavuje vidění biblického proroctví, a zvláště vidění jedenácté kapitoly knihy Daniel. V této kapitole se mělo mnoho z prorockých dějin, jež se naplnily před mileritským hnutím, zopakovat v posledních šesti verších Danielovy jedenácté kapitoly. Dobytí tří zeměpisných překážek, které upevnily jak pohanský, tak papežský Řím na trůnu, je v jedenácté kapitole znázorněno a tato dvě znázornění jsou předobrazem doby, kdy je moderní Řím znovu ustanoven na trůnu. Je to Řím, kdo ustavuje vidění, a Pavel označuje, že papežský Řím je zjeven ve svém čase.

Ať vás nikdo žádným způsobem nesvede; neboť ten den nepříjde, leč nejprve přijde odpadnutí a bude zjeven člověk hříchu, syn ztracení, který se protiví a povyšuje nade všechno, co se nazývá Bohem anebo čemu se vzdává božská pocta; takže se jako Bůh posadí v chrámu Božím a bude se vydávat za Boha. Což nepamatujete, že jsem vám to říkal, když jsem byl ještě u vás?

A nyní víte, co ho zdržuje, aby byl zjeven ve svůj čas. 2 Tesalonickým 2,3–6.

Papežství se v roce 538 ujalo trůnu jako páté království biblického proroctví a mnozí, kdo uvažují o šestém verši, by bezpochyby předpokládali, že Pavel míní, že „papežství bude zjeveno v roce 538“. To může být správné, avšak přinejmenším jde o druhotnou pravdu toho, co Pavel označoval. Pavel, jako všichni proroci, mluví více o posledních dnech než o své vlastní době. Odkazoval na to, jak bude papežství prorocky zjeveno, neboť jako prorok byl v souladu se všemi ostatními proroky. Řádek za řádkem: ti, kdo nemají vidění, hynou, a ti, kdo nemají vidění, je nemají proto, že nevědí, co vidění ustanovuje. Poznání, že vidění ustanovuje Řím, je porozuměním otázky života a smrti. Pavel ve shodě s ostatními proroky ukazuje, že to, co odhaluje papežský Řím, jenž je Římem posledních dnů, je „jeho čas“. Prorocký „čas“ spojený s Římem je tím, co odhaluje, co a kdo Řím je.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Apoštol Pavel ve svém druhém listu Tesalonickým předpověděl velké odpadnutí, které mělo vést k ustanovení papežské moci. Prohlásil, že den Kristův nenastane, „dokud napřed nepřijde odpadnutí a nebude zjeven onen člověk hříchu, syn ztracení, který se protiví a povyšuje nade všecko, co slove Bůh anebo čemu se vzdává božská pocta, takže se posadí jako Bůh do chrámu Božího a bude se vydávat za Boha.“ A dále apoštol varuje své bratry, že „tajemství nepravosti již působí“. 2 Tesalonickým 2,3.4.7. Již v oné rané době viděl, jak se do církve vkrádají bludy, které připraví cestu rozvoji papežství.

„Kruček po krůčku, zprvu skrytě a mlčky, a potom otevřeněji, jak sílilo a získávalo vládu nad myslí lidí, ‚tajemství nepravosti‘ pokračovalo ve svém klamném a rouhavém díle. Téměř nepostřehnutelně si zvyky pohanství našly cestu do křesťanské církve. Duch kompromisu a přizpůsobivosti byl po nějaký čas zadržován prudkými pronásledováními, která církev snášela za pohanství. Když však pronásledování ustalo a křesťanství vstoupilo do dvorů a paláců králů, odložilo pokornou prostotu Krista a Jeho apoštolů a namísto ní přijalo nádheru a pýchu pohanských kněží a vládců; a na místo Božích požadavků dosadilo lidské teorie a tradice. Formální obrácení Konstantina na počátku čtvrtého století vyvolalo veliké jásání; a svět, zahalený pláštěm spravedlnosti, vstoupil do církve. Nyní dílo zkaženosti rychle pokračovalo. Pohanství, ačkoli se zdálo být poraženo, se stalo vítězem. Jeho duch ovládl církev. Jeho učení, obřady a pověry byly začleněny do víry a bohoslužby těch, kdo se hlásili jako následovníci Krista.“

„Tento kompromis mezi pohanstvím a křesťanstvím vedl ke vzniku ‚člověka hříchu‘, předpověděného v proroctví jako toho, jenž se staví proti Bohu a povyšuje se nad Boha. Tento gigantický systém falešného náboženství je mistrovským dílem satanovy moci — pomníkem jeho úsilí posadit se na trůn a vládnout zemi podle své vůle.“ The Great Controversy, 49, 50.